

Arrest

nr. 159 821 van 13 januari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 26 juli 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 12 mei 2005 een asielaanvraag in. Zij verklaart hierbij op dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken neemt op 27 mei 2005, in antwoord op de ingediende asielaanvraag, de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te

verlaten. De verzoekende partij stelt tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal).

Op 8 augustus 2005 beslist de commissaris-generaal dat verder onderzoek inzake verzoekers asielaanvraag noodzakelijk was.

Op 15 maart 2006 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling. De verzoekende partij stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen.

De Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen weigert op 27 maart 2007 de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekende partij stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad van State.

Via een op 4 juni 2007 gedateerd schrijven dient de verzoekende partij een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

Bij beschikking nummer 829 van 22 juni 2007 beslist de Raad van State dat het tegen de beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen van 27 maart 2007 ingestelde beroep niet toelaatbaar is.

De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken neemt op 6 juli 2007 ten aanzien van de verzoekende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoekende partij dient op 30 juli 2007 een tweede asielaanvraag in.

Op 24 januari 2008 neemt de adjunct-commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Bij arrest nummer 12 009 van 29 mei 2008 weigert de Raad de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen dit arrest een beroep in bij de Raad van State.

De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid neemt op 19 juni 2008 ten aanzien van de verzoekende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 8 juli 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk werd verklaard.

Bij beschikking nummer 3057 van 10 juli 2008 beslist de Raad van State dat het beroep dat door de verzoekende partij werd ingesteld tegen het arrest van de Raad van 29 mei 2008 niet toelaatbaar is.

De verzoekende partij dient op 1 september 2008 een derde asielaanvraag in.

Op 2 december 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid, met betrekking tot de derde asielaanvraag, de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Bij brief gedateerd op 10 december 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

Op 1 september 2010 treedt de verzoekende partij in het huwelijk met een Belgische vrouw.

De verzoekende partij dient op 15 september 2010 een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Hij verklaarde op 4 oktober 2010 evenwel niet met zijn echtgenote samen te wonen en uit de echt te willen scheiden. Op 1 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer

dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 29 april 2011 met nummer 60 791 wordt voormeld beroep verworpen.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt op 20 januari 2011 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaard werd en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 18 mei 2011 met nummer 61 687 wordt voormeld beroep verworpen.

Op 31 mei 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 21 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 18 januari 2012 met nummer 73 478 wordt voormeld beroep verworpen.

Op 17 oktober 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij dient op 7 november 2011 een vierde asielaanvraag in.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie-en Asielbeleid neemt op 21 november 2011 een beslissing tot weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag (bijlage 13quater). Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 26 april 2012 met nummer 80 298 wordt voormeld beroep verworpen.

Op 19 juni 2012 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.10.2011 werd ingediend door:

T., A. [...] (R.R.: 079070943929)

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

geboren te Ordzonikidze op 09.07.1979

adres: [...]

In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De aangehaalde elementen, met name dat de heer T. [...] 6 jaar ononderbroken in België verblijft, ernstige pogingen heeft ondernomen om een legaal verblijf in België te verkrijgen, dat hij volledig ingeburgerd zou zijn, Nederlands spreekt en duurzaam lokaal verankerd zou zijn, werkbereid is, reeds gewerkt heeft en dit aantoon aan de hand van loonbrieven en arbeidscontracten (arbeidscontract van onbepaalde duur bij brouwerij V. [...] te Roeselare) en dat hij in het bezit is van een geldig rijbewijs, zijn niet voldoende om een verblijfsregularisatie toe te staan. Het is normaal dat de heer T. [...] – in afwachting van zijn asielprocedure(s) – zijn tijd in België zo goed mogelijk trachtte te benutten. Bovendien betekende betrokkene reeds meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Het feit dat hij deze niet opgevolgd heeft en zich intussen verder geïntegreerd heeft, is te wijten aan de eigen houding, waardoor dit geen grond kan vormen voor regularisatie.

De heer T. [...] wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van een asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn meest recente asielaanvraag werd afgesloten op 21.11.2011 met een beslissing van weigering van overwegingname door de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 21.11.2011 en verblijft illegaal in België. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)

De beroepen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de weigering 9bis en de weigering van de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op basis van samenwonen met een persoon van de Europese Unie zijn niet schorsend. Betrokkene kan zich laten vertegenwoordigen door zijn advocaat.

Bijna elke migrant – zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren – die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het “vrijwillige terugkeerprogramma” bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil – het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers – de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door IOM (de Internationale Organisatie voor Migratie).”

Op 19 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven als volg luiden:

“In uitvoering van de beslissing voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, de gemachtigde wordt aan T., A. [...] geboren te Ordzonikidze (Unie d. Socialist. Sovjetrep.), op 09/07/1979, Russische Federatie, het bevel gegeven om uiterlijk op 26/07/2012 (datum aanduiden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

geboren te Ordzonikidze (Unie d. Socialist. Sovjetrep.), op 09/07/1979, Russische Federatie, het bevel gegeven om uiterlijk op 26/07/2012 (datum aanduiden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1,2° van de Wet van 15 december 1980).

- Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 02/06/2008*
- Betrokkene maakte reeds meerdere keren het voorwerp uit van een BGV, het laatste BGV dateert van 21.11.2011. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land.”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

“De Dienst Vreemdelingenzaken is nooit afdoende ingegaan op de aangehaalde integratie door verzoeker.

Zij deelde mede dat een verblijf sedert zes jaar, geïntegreerd zijn, Nederlands spreken, pogingen ondernomen heeft om een legaal verblijf te bekomen, werkbereid zijn, een vrienden en kennissenkring

uitgebouwd hebben en aanbevelingsbrieven voorleggen, niet verantwoorden dat de aanvraag tot regularisatie in België wordt ingediend.

Waarom dit geen buitengewone omstandigheden zijn is verzoekers niet duidelijk daar dit totaal niet gemotiveerd werd door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Onder buitengewone omstandigheden wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning te vragen

(cfr. R.v.St., nr. 103. 410, 8 februari 2002, Rev.dr.étr.2002, afl. 117, 133; R.v.St. (11e kamer), nr. 93.760, 6 maart 2001, A.P.M., 2001, 79; R.v.St., (11e kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M., 2001, 33).

Verzoeker haalt heel wat redenen aan om te tonen hoe moeilijk het voor hem zou zijn om terug te keren. Voortaal van andere personen die in dezelfde situatie verkeren werd aangenomen dat dit wel volstond om geregulariseerd te worden.

Verwerende partij behandelt de aanvraag van verzoeker om onbekende reden niet enkel anders dan deze van andere personen in dezelfde situatie, zij hangt bovendien duidelijk een al te strikte interpretatie van het begrip aan waar zij stelt dat verzoeker in casu geenszins een buitengewone omstandigheid zouden kunnen laten gelden op grond van de door hen aangehaalde elementen zonder meer.

Als buitengewone omstandigheid worden algemeen onder meer aangenomen humanitaire overwegingen, het bezit van een arbeidsvergunning of beroepskaart en eveneens de regularisatie van een onregelmatig verblijf.

De argumentatie van verwerende partij is trouwens in die zin totaal onduidelijk omdat er geenszins wordt uiteengezet wat dan wél zou aanvaard kunnen worden als zijnde buiterigewone omstandigheid en waarom verzoeker zijn situatie daar niet zou aan voldoen.

Verzoeker roept een werkelijk zeer verregaande integratie in, waarbij hij Nederlands spreekt, het merendeel van de tijd gewerkt heeft, edm.;

Hiervan worden de nodige bewijsstukken voorgelegd.

Deze bewijsstukken zomaar aan de kant schuiven met de nietszeggende motivering dat alle ingeroepen argumenten niet van tel zijn, is een ondergraving van elk coherent beleid op het vlak van regularisatie en leidt tot het feit dat willekeurig dezelfde situatie op verschillende wijze worden beoordeeld."

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"De verwerende partij merkt op dat verzoekers integraal is gericht op de veronderstelling dat er een beslissing is genomen houdende de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.

Dit terwijl de bestreden beslissing een beslissing is houdende de ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middel is dan ook onontvankelijk."

2.1.3. De door de verzoekende partij aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht moet in casu worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De

toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Deze beslissing houdt in dat de gemachtigde van de staatssecretaris de buitengewone omstandigheden, die het indienen van de aanvraag in België rechtvaardigen, bewezen acht. Bijgevolg mist het eerste middel van de verzoekende partij, waar zij stelt waarom de door haar ingeroepen elementen volgens de verwerende partij geen buitengewone omstandigheid zijn en een uitleg geeft wat volgens haar buitengewone omstandigheden zijn, juridische grondslag.

De Raad wijst er eveneens op dat artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet geen criteria bevat waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van deze beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de redenen die aangehaald worden om het tot verblijf gemachtigd te worden, *in casu* de duur van haar verblijf, het gegeven dat ze Nederlands spreekt, haar lokale verankering en haar werkbereidheid, onvoldoende zijn. Betreffende de lokale verankering, het verblijf en de integratie (heeft gewerkt, aanbevelingsbrieven, werkbereidheid en het kennen van de Nederlandse taal) wordt uitdrukkelijk gemotiveerd dat de verzoekende partij zelf verantwoordelijk is voor deze situatie, daar ze geen gevolg heeft gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, dat het feit dat zij geïntegreerd is louter het gevolg is van haar eigen houding, zodat de integratie geen grond kan vormen tot regularisatie. Deze motieven worden door de verzoekende partij niet weerlegd, noch toont zij aan dat deze motieven kennelijk onredelijk zouden zijn. De verzoekende partij toont verder niet aan met betrekking tot welke elementen die zij had ingeroepen in haar aanvraag de verwerende partij geen antwoord heeft gegeven.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij de feiten niet correct heeft beoordeeld of dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen noch dat met bepaalde elementen in het dossier geen rekening werd gehouden. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Het eerste middel is in zijn geheel ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 5 van het EVRM, van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechten van verdediging.

In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, de rechten van verdediging en het fair play-beginsel

2.2.1. De verzoekende partij licht haar middelen als volgt toe:

"1. De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le contrôle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Er mag van een administratieve jurisdictie uiteraard verwacht worden dat er niet op een vage en algemene wijze geantwoord wordt.

Het onderscheid tussen de motiveringsplicht die wordt opgelegd door de Wet van 29 juli 1991 enerzijds, de juridictionele motiveringsplicht van art. 149 GW anderzijds, ook toepasbaar op administratieve jurisdicties, minstens als algemeen motiveringsbeginsel toepasbaar op administratieve jurisdicties, wordt op pertinente wijze uiteengezet door M. UYTENDAELE, *Regards sur un système institutionnel paradoxal*, Brussel, Bruylant, 1997, nr. 463;

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, *De motiveringsplicht van bestuurshandelingen*, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt ten genoegen van recht dit niet gebeurd is in casu.

2. "Traditioneel aanvaarden rechtspraak en rechtsleer dat deze onmogelijkheid het gevolg kan zijn van het actieve optreden door de overheden in het land van herkomst omdat zij de vervolgende partij zijn of omdat zij de bescherming juridisch of feitelijk hebben opgeheven. Anderzijds kan zij voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden. ook al zou zij dit willen." (VAN HEULE, o.c., nr. 106).

In de Belgische rechtspraak blijft het principe onverminderd gehuldigd dat vervolging zowel door de overheid als door derden, waartegen de overheid geen bescherming kan of wil bieden, kan leiden tot erkenning:

"Que, pour qu'une persécution émanant de personnes privées puisse être en compte pour l'application de la convention de Genève il faut, selon les critères établis par le Haut Commissariat aux réfugiés des Nations Unies, qu'elle soit « sciemment » tolérée par les autorités au que celles-ci soient incapables d'offrir « une protection efficace ». (RVS, 06 november 1996, T. Vreemd., 1997 (verkort), 74).

3. In Ingoetsetië komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Dit wordt ook erkend door verwerende partij in haar beslissing.

Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen).

Het is zo dat de gevechtshandelingen toegenomen zijn in omvang en in intensiteit, waarbij duidelijk is dat de situatie in Ingoetsetië niet veilig is en dit steeds minder.

De situatie aldaar is en blijft ernstig en precair en de situatie van verzoekster is in de geschetste omstandigheden ook ernstig en haar leven ten zeerste in gevaar.

Verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudence van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit Tjetjenië en naburige re-publieken, zo o.m. Ingoetsetië.

In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de bevolking van de Kaukasus-republieken het slachtoffer was groepsvervolging, zijnde "une persécution résultant d'une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d'un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci".

Actueel maken de ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit, waarbij de daders meestal "gemaskerde mannen" zijn en de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en folteringen en een groot deel van de ontvoerde mensen nooit worden teruggevonden.

Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan folteringen.

In deze omstandigheden is het duidelijk dat verwerende partij niet zomaar zonder enige afdoende motivering een bevel kan betekenen om het Belgisch grondgebied te verlaten.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, artikel 9 BIS VW, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de rechten van verdediging door het feit dat er geen enkel onderzoek is gebeurd naar de actuele situatie in Ingoetsetië en de gevolgen daarvan voor verzoeker persoonlijk.

Van de overheid mag verwacht worden dat zij de nodige onderzoeken uitvoert en niet zomaar overgaat tot een dergelijke verregaande beslissing als bevel om het u grondgebied te verlaten zonder dat zij 100 % zeker van is dat er zich in hoofde van verzoeker geen beletsel stelt, zoals de situatie in het thuisland."

En:

"In casu wordt geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Ingoetsetië, die er geenszins op verbeterd is, trouwens voor alle personen uit de Kaukasus niet.

Minstens is het zo dat deze situatie in Ingoetsetië in concreto diende beoordeeld te worden naar aanleiding van het bevel om het grondgebied te verlaten aangezien het uiteraard niet kan dat verzoeker naar een land wordt teruggestuurd waar volop ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijk zijn (EVRM), praktijk die uitgaat van de overheid en in de bestreden beslissing trouwens ook expliciet erkend wordt.

Opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon die dreigt het land te moeten verlaten, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoonde dat deze specifiek wordt geïdoleerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen.

Door zomaar in tal van andere beslissingen te aanvaarden dat er sprake is in het thuisland van verzoeker van folteringen, verdwijningen en wederrechtelijke executies, doch anderzijds zondermeer aan verzoeker zonder meer bevel om het grondgebied te verlaten, is er manifest schending van art. 9 BIS Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij en zijn afkomst en herkomst uit Ingoetsetië worden niet in vraag gesteld. Uit informatie eveneens ter beschikking van verwerende partij zelf blijkt dat er sprake is van folteringen, verdwijningen en dergelijke in Ingoetsetië.

Er is sprake van een algemene onveilige toestand, waarbij er dagdagelijks nog aanslagen gebeuren, en ongetwijfeld represailles volgen waarbij de gewone burgers opnieuw het slachtoffer zullen zijn, net zoals verzoeker hier destijds het slachtoffer van was

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst.

Dat er schending aan de orde is van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent

Dat in elk geval nooit de persoonlijke situatie van verzoekster onderzocht en in ogenschouw is genomen om een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.

Dat dergelijke manier van werken geenszins de zorgvuldigheidstoets kan doorstaan."

2.2.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middelen van de verzoekende partij:

"Ter ondersteuning houdt verzoeker voor dat de situatie in Ingoetsetië ernstig en precair is, en het een courante praktijk lijkt te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan folteringen.

Verwerende partij laat gelden dat verzoekers beschouwingen geen afbreuk kunnen doen aan de bestreden beslissing.

De verwerende partij laat verder gelden dat het uiten van vage beschouwingen aangaande de vermeende toestand in Ingoetsetië, zonder dat deze beweringen op enige wijze worden onderbouwd en gestaafd met stukken, niet volstaan opdat een schending van artikel 3 EVRM zou kunnen worden aangenomen.

De verwerende partij merkt op dat aan artikel 3 EVRM is voldaan wanneer de bestreden beslissing tót stand is gekomen met eerbiediging ervan, daar de verwerende partij de uit deze artikelen voortvloeiende verplichtingen slechts kan waarborgen binnen het eigen grondgebied (R.v.St. nr. 38.363, 19.12.1991, Arr. R.v.St. 1991, z.p.).

In antwoord op de door verzoeker geponeerde schending van art. 3 EVRM, laat de verwerende partij verder gelden dat onder folteringen in de zin van art. 3 EVRM wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht" (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op folteringen, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, 1, 148).

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu:

verzoeker ter zake uiterst vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt,

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002...)

Verzoekers vage beweringen kunnen niet worden weerhouden, de schending van artikel 3 EVRM kan niet worden aangenomen.

Verder moet worden vastgesteld dat verzoeker in de hoofding van het middel wel nog de schending aanhaalt van artikel 5 EVRM, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en rechten van verdediging, alsmede van artikel 7 van de Vreemdelingenwet (zie de laatste zinsnede van het tweede middel), doch verzoeker zich ertoe beperkt op te werpen dat 'enkel wordt verwezen naar een vorige beslissing', zonder dat hij uiteenzet om welke reden hij de door hem aangehaalde artikelen en beginselen om die reden geschonden acht.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen.

Ook indien in de toelichting van het enig middel door verzoeker slechts op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels, is het de verwerende partij op basis daarvan niet duidelijk hoe deze volgens verzoeker door het nemen van de bestreden beslissing concreet zijn geschonden, zodat het middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is (cf. R.v.St. nr. 46.649, 25.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Uit het voorgaande volgt dat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schendingen dewelke niet - naar behoren - worden toegelicht, naar het oordeel van de verwerende partij om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Ten overvloede merkt verweerder nog op dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op de rechten van verdediging:

"Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet." (R.v.V. nr. 1842 van 20.9.2007)

Terwijl verzoekers verwijzing naar artikel 5 EVRM niet relevant is voor de beoordeling van de bestreden beslissing, nu deze geen vrijheidsberovende maatregel bevat.

"Artikel 5 van het EVRM heeft betrekking op de onrechtmatige vrijheidsberoving door arrestatie of gevangenhouding. Aangezien verzoeker niet het voorwerp uitmaakt van enige vrijheidsberovende maatregel, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat de aangevoerde schending van artikel 5 EVRM juridische grondslag mist." (R.v.V. nr. 28.334 van 5 juni 2009)

Verzoekers beschouwingen falen in rechte, en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing. Geen van de door verzoeker aangehaalde schendingen, kan worden weerhouden.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat verzoekers tweede middel niet kan worden aangenomen."

En:

"In zoverre verzoeker een schending van artikel 3 EVRM aannemelijk tracht te maken, verwijst de verwerende partij naar de omstandige uiteenzetting dienaangaande, in repliek op verzoekers tweede middel.

De uiterst summiere en vage verwijzing naar 'de situatie in Ingoetsetië die ernstig en precair blijft', kan hieraan geen afbreuk doen.

De verzoekende partij heeft geen (individuele) gegevens aangebracht die prima facie wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002,...)

Het derde middel kan niet worden aangenomen."

2.2.3. Wat betreft het betoog van de verzoekende partij dat de verwerende partij de veiligheidssituatie in haar herkomstland, meer bepaald in de regio Ingoesjetië en de problemen inzake de mensenrechtenschendingen in dat land niet in aanmerking heeft genomen, moet worden benadrukt dat de verzoekende partij zelf heeft nagelaten precieze gegevens aan te brengen omtrent de situatie in haar land van herkomst. Daarenboven dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de regelmatigheid van een

bestuurshandeling te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Bijgevolg kan ze de verwerende partij niet verwijten hieromtrent niet te hebben geantwoord.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt: “*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Wat betreft het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van een verzoekende partij, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, Auad/Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366), wat *in casu* het geval is nu de verzoekende partij zich vluchteling heeft verklaard en zij zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord en zij tevens naar aanleiding van het door haar ingestelde beroep bij de Raad tegen de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal inzake haar asielaanvraag, gelet op de bevoegdheid van volheid van rechtsmacht, de gelegenheid hadden haar grieven uiteen te zetten.

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 11 oktober 2011, *Auad/Bulgarije*, § 99, punt (f); EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah e.a./Verenigd Koninkrijk*, § 107 en EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas e.a./Zweden*, §§ 75-76). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

In casu beperkt de verzoekende partij zich in haar verzoekschrift tot vage en algemene beweringen met betrekking tot de situatie in Ingoesjetië. De verzoekende verwijst naar diverse schendingen zoals illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering en stelt dat de gevechtshandelingen toegenomen zijn. De verzoekende partij laat echter na enig verband met haar persoon aannemelijk te maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Zij verwijst ook naar recente mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid, maar laat na te preciseren over welke rapporten ze het precies heeft. De Raad beklemtoont dat wie de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, dient aan te tonen dat dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 in fine). Een loutere verwijzing naar een situatie in een bepaald land volstaat hiertoe niet. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat evenmin om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Ook een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). *In casu* laat de verzoekende partij na dergelijke concrete elementen aan te brengen.

Uit de uiteenzetting van de verzoekende partij kan zodoende niet worden afgeleid dat er in haren hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM zou bestaan. Bovendien weigerden zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een laatste keer op 24 januari 2008 als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 29 mei 2008 bij arrest met nummer 12 009 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt op 21 november 2011 een beslissing tot weigering tot in overwegingname van de vierde asielaanvraag (bijlage 13quater). Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 26 april 2012 met nummer 80 298 wordt voormeld beroep verworpen.

De uiteenzetting van de verzoekende partij laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond. Evenmin wordt een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan dan ook niet worden vastgesteld.

De Raad merkt tenslotte op dat de verzoekende partij bij de toelichting van de middelen niet nader ingaat op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door de verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van de artikelen 5 en 13 van het EVRM, de rechten van verdediging, en het fair playbeginsel. Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd.

Het tweede en derde middel zijn in al hun onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS